

การศึกษาระดับความฉลาดทางจริยธรรม การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง
กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
โรงเรียนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร
Moral Quotient, Self-Esteem, and Sexual Risky Behavior
of High School Students at a School in Bangkok

เจษฎา ภคธณสมบัติ*

Jesda Phakhathanasombat

ทิพย์วัลย์ สุรินยา**

Thippavan Surinya

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ประเทศไทย

Kasetsart University, Thailand

E-mail:jesda.ph@ku.th; tippavan.s@ku.th

Received: July 12, 2023

Revised: August 03, 2024

Accepted: August 05, 2024

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดประสงค์เพื่อ (๑) ศึกษาความฉลาดทางจริยธรรม การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน (๒) ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนตามปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน (๓) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางจริยธรรมกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน และ (๔) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน ๒๗๕ คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล ความฉลาดทางจริยธรรม การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และแบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (F-test)

* นายเจษฎา ภคธณสมบัติ Mr.Jesda Phakhathanasombat สาขาจิตวิทยาชุมชน วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ Master of Science (Community Psychology), Major Field Community Psychology, Kasetsart University

** ผศ.ดร.ทิพย์วัลย์ สุรินยา Assist.Psoph.Ph.D.Thippavan Surinya, อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก Advisor Independent Study

หาความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีการ LSD และค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation) กำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และระดับ .๐๑

ผลการวิจัย พบว่า (๑) นักเรียนมีความฉลาดทางจริยธรรมอยู่ในระดับสูง นักเรียนมีการรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับสูง และนักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับต่ำ (๒) นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ (๓) ความฉลาดทางจริยธรรมมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ (๔) การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

คำสำคัญ : ความฉลาดทางจริยธรรม; การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง; พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ; นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

Abstract

The purposes of this research were: (1) to study the level of moral quotient, self-esteem, and sexual risky behavior of students; (2) to compare the sexual risky behavior of students by personal factors; (3) to investigate the relationship between moral quotient and sexual risky behavior of students; and (4) to investigate the relationship between self-esteem and sexual risky behavior of students. The sample were 275 high school students at a school in Bangkok; Random by stratified random sampling. Data were collected by personal factors questionnaire Ethical intelligence feeling of self-esteem and sexual risk behavior questionnaire and were analyzed by statistics package program. The statistics were percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test (One-way ANOVA), Least Significant Difference (LSD) and Pearson's product moment Correlation Coefficient. The statistical significance were set at .05 and .01 level.

Results indicated that: (1) Moral quotient student were at a high level; Self-esteem student were at a high level; and Sexual risky behavior student were at a low level; (2) students with difference in GPA had different sexual risky behavior with statistical significant at .01; (3) Moral quotient was negatively correlated with sexual risky behavior with statistical significance at .01; (4) Self-Esteem was negatively correlated with sexual risky behavior with statistical significance at .01.

Keywords: Moral Quotient; Self-esteem; Sexual risky behavior;
High school students

บทนำ

ในระยะ ๑๐ ปีที่ผ่านมา อัตราป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สูงขึ้นมากกว่า ๒ เท่า ซึ่งสถานการณ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงของการแพร่ระบาดของโรคติดต่อเชื้อเอชไอวีในกลุ่มเยาวชนไทย เพราะผู้ที่ติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จะเพิ่มความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีมากกว่าคนปกติ ๕-๙ เท่า สัญญาดังกล่าวอาจจะเป็นการบ่งชี้ถึงการระบาดของโรคเอดส์ระลอกใหม่ เพราะโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์มีช่องทางการติดต่อเหมือนกัน นั่นก็คือ การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกัน ในปี ๒๕๕๕ องค์การอนามัยโลกได้คาดการณ์จำนวนผู้ติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์รายใหม่ ในทั่วทุกภูมิภาครวมกันจำนวนประมาณ ๓๕๗ ล้านคน โดยภูมิภาคที่มีจำนวนผู้ติดเชื้อสูงใน ๓ อันดับแรก คือ Western Pacific Region, Region of the Americas และ African Region ส่วน South-East Asia Region ซึ่งประเทศไทยเป็นส่วนหนึ่งในภูมิภาคนี้ มีผู้ติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์รายใหม่ประมาณ ๓๙ ล้านคน และการคาดการณ์ในปี ๒๕๖๓^๑ มีผู้ติดเชื้อภาพรวมโดยประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ คน มีผู้เสียชีวิต ๑๒,๐๐๐ คน และผู้ติดเชื้อรายใหม่ ๖,๖๐๐ คน ซึ่งกรุงเทพฯ เป็นส่วนที่พบผู้ติดเชื้อรายใหม่มากที่สุด เยาวชนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดโรค เช่น เริ่มมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุน้อย เช่น ตั้งแต่อยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนหลายคน ใช้สารเสพติดเพื่อการบันเทิงหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ก่อนมีเพศสัมพันธ์ และไม่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเพื่อป้องกันโรค จากการสำรวจพบว่า เยาวชนหญิงและชาย รายงานว่าใช้ถุงยางอนามัย บางครั้งหรือไม่ใช้เลยกับคนที่ไม่ใช่คู่สมรสหรือคู่นอนประจำ ร้อยละ ๔๐ - ๗๐ สิ่งหนึ่งที่สำคัญที่ก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การท้องไม่พร้อม และปัญหาอื่น ๆ รวมทั้งผลกระทบที่ตามมาอีกมากมาย คือ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นจุดเริ่มต้นที่จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งในปัจจุบันเรื่องนี้ยังเป็นปัญหาที่สำคัญต่อวัยรุ่นและสังคม จากยุทธศาสตร์ป้องกันและควบคุมโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔ ในปี ๒๕๕๗ พบอัตราป่วย ๑๘.๘ ต่อประชากรแสนคน และเพิ่มเป็น ๒๓.๒ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ และ ๒๕.๕ ต่อประชากรแสนคนในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ตามลำดับ จากข้อมูลจะสังเกตได้ว่าอัตราป่วยเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ และอีกปัญหาหนึ่งที่สำคัญคือปัญหาท้องก่อนวัยอันควร สาธารณสุขพบหญิงไทยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุ ๑๕-๑๖ ปี ก่อให้เกิดปัญหาท้องก่อนวัยอันควรเพิ่มขึ้น ไม่มีการป้องกันและเสี่ยงต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สูง เนื่องจากวัยรุ่นไทยในปัจจุบันมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุน้อยลงเรื่อย ๆ จากอายุ ๑๘-๑๙ ปี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นอายุ ๑๕-๑๖ ปี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๒ อัตราการคลอดบุตร ของวัยรุ่นอายุ ๑๕-๑๙ ปี

^๑ กองโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ กรมควบคุมโรค, ข้อมูลการรับยาต้านไวรัส พ.ศ. ๒๕๖๓, (ระบบบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข, ๒๕๖๓), หน้า ๘.

เพิ่มจาก ๕๐.๓ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็น ๕๔.๙ ต่อกลุ่มหญิงอายุ ๑๕-๑๙ ปี ทุก ๆ ๑,๐๐๐ คน เมื่อปี ๒๕๕๔^๒ ปัญหาวัยรุ่นเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงเพศ สาเหตุหนึ่งเกิดจากวัยรุ่นขาดการยั้งคิดพิจารณา ตัดสินใจ เลือกทำในสิ่งที่ตนเองต้องการไม่ได้คำนึงถึงผลกระทบที่จะส่งผลกระทบต่อตนเอง และคนรอบข้างอย่างไร มองว่าสิ่งที่ตนเองทำไม่ได้ผิด ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น พฤติกรรมบางอย่างขัดต่อศีลธรรม จริยธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมาก ในปัจจุบันจึงมีการศึกษาความฉลาดทางจริยธรรม เพื่อพัฒนาและส่งเสริมให้วัยรุ่นมีการคิดตัดสินใจเลือกทำที่ถูกต้อง ดี และเหมาะสม คำนึงถึงผลการกระทำของตนเอง

ความฉลาดทางจริยธรรมเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาตนเอง ส่งเสริมตนเองในทางที่ดี ก่อให้เกิดพฤติกรรมในทางที่ดี เช่น คิดดี ทำดี พูดดี ซื่อสัตย์ มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ไม่เห็นแก่ตัว ไม่สร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สังคมต้องการและยอมรับได้ ความฉลาดทางจริยธรรมไม่สามารถฝึกกันได้ในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ แต่เกิดจากการอบรมเลี้ยงดูปลูกฝังมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก วัยรุ่นเป็นวัยที่สำคัญเป็นช่วงวัยที่กำลังมีความคิดเป็นของตนเอง เชื่อมั่นในความคิดของตนเองสูง และเป็นวัยที่กำลังจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต อาจจะมีประสบการณ์ในตนเอง ในการตัดสินใจเลือกทำในสิ่งต่าง ๆ ตามความต้องการของตนเองหรือทำตามสังคม ซึ่งความต้องการอาจขัดแย้งกัน ความฉลาดทางจริยธรรมจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อวัยรุ่นเพื่อให้วัยรุ่นมีความคิดและ การกระทำที่เหมาะสม สอดคล้องกับมาตรฐานที่ ๑ คุณภาพของผู้เรียน คือ ผู้เรียนมีความประพฤติด้านคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม จิตสังคม และจิตสำนึก ตามที่สถานศึกษากำหนดปรากฏชัดเจน โดยไม่ขัดกับกฎหมายและวัฒนธรรม อันดีของสังคม^๓ ถ้าหากวัยรุ่นมีความคิดที่เหมาะสมแล้ว จะส่งผลให้เลือกทำในสิ่งที่ดีสิ่งที่ควรทำ ผลที่เกิดขึ้นทำให้ตนเองรู้สึกว่าคุณค่าในตนเองได้ทำสิ่งที่ดี เป็นประโยชน์ต่อคนรอบข้างและสังคม เกิดการรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง เห็นว่าตนเองมีคุณความดี และรู้สึกกับตนเองในแง่บวก

การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นสิ่งสำคัญที่ส่งเสริมการกระทำต่าง ๆ ต่อตนเองในทางที่ดี โดยเริ่มจากการมีความรู้สึกต่อตนเองในด้านบวก ให้ความสำคัญกับตนเอง ยอมรับในตนเอง มีความนับถือตนเอง พึงพอใจในตนเอง ไม่รู้สึกว่าตนเองขาดหรือด้อยคุณค่า หรือเป็นปัญหากับผู้อื่น ซึ่งการรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสามารถแบ่งได้ ๒ ลักษณะ คือ การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงและการรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ บุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงจะเป็นบุคคลที่มีความมั่นคงทางจิตใจ มีสุขภาพจิตดี สามารถพึ่งพาตนเองได้ เชื่อมั่นในตนเอง มีเหตุผล สามารถจัดการแก้ไขปัญหาได้ อย่างมีประสิทธิภาพ มีทักษะทางสังคม ไม่ยึดติดกับอดีต และพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไข สามารถยอมรับได้ว่า มนุษย์ทุกคนย่อมจะมีการตัดสินใจ

^๒ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ, รายงานประจำปี ๒๕๖๓, (กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ, ๒๕๖๓), หน้า ๕๙.

^๓ กระทรวงศึกษาธิการ, มาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑, (กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, ๒๕๖๑), หน้า ๑๑.

ได้ผิดพลาดเป็นครั้งคราว ไม่มีใครสามารถจะทำ ทุกอย่างได้ดีและถูกต้องทุกครั้ง รวมทั้งยังต้องยอมรับได้ว่า ในสังคมที่ตนเองอยู่นั้น คนแต่ละคนอาจจะเป็น ทั้งที่รักและที่ชิงชังของบุคคลอื่นได้ ส่วนบุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ มักเป็นบุคคลที่ขาดความมั่นใจ ไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก ไม่ค่อยดูแลเอาใจใส่ตนเอง มักชอบกินและดื่ม เช่น ดินสุราหรือยาเสพติด บางครั้งชอบทำลายสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น บุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำบางครั้งอาจจะใช้ การปกป้องคุณค่าในตนเอง (Defensive self-esteem) เช่น แกล้งทำพฤติกรรมที่มั่นใจจนเกินไปหรืออาจแสดงความก้าวร้าวทดแทนการไม่มั่นใจ Hamachek^๔ การกระทำเหล่านี้จะสะท้อนให้เห็นว่าแต่ละบุคคลมีการรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมากน้อยเพียงใด

จากการศึกษาข้อมูล และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ปัญหาของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม เนื่องจากขาดการตระหนักในการทำสิ่งที่ถูกต้องและเป็นวัยที่กำลังมองหาอัตลักษณ์ของตนเอง เกิดความสับสนและไม่มั่นใจ ซึ่งอาจทำให้การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองนั้นต่ำลง ทำให้เกิดผลกระทบต่าง ๆ ต่อการดำเนินชีวิต ประกอบกับในช่วงของวัยรุ่นที่กำลังอยากรู้และอยากรลอง ขาดการยับยั้งชั่งใจ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาความฉลาดทางจริยธรรม การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยคาดว่าการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อสถาบันการศึกษา และหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและสนใจ เพื่อพัฒนาศักยภาพของนักเรียนในด้านต่าง ๆ ให้เหมาะสม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาระดับความฉลาดทางจริยธรรม ระดับการรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน
๒. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ตามปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน
๓. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางจริยธรรมกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน
๔. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน

^๔ Hamachek, D.E. *Encounter with the self*, 2nd ed, (Boston: Holt Rinehart and Winston, 1978), p. 11.

วิธีการศึกษา

๑. ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนแห่งหนึ่ง ในกรุงเทพมหานคร จำนวน ๒๗๕ คน กำหนดขนาดโดยการคำนวณหาค่าขนาดกลุ่มตัวอย่าง ของ Taro Yamane^๕ ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิโดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) ตามระดับชั้นของนักเรียน จำนวน ๓ ระดับชั้น ได้แก่ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ๕ และ ๖

๒. การทดสอบคุณภาพเครื่องมือ

แบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นได้ทำการหาความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัย นำแบบสอบถามที่สร้างมาตรวจสอบเนื้อหาว่าตรงหรือครอบคลุมสิ่งที่จะศึกษาหรือไม่และเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และนำไปปรับปรุงเนื้อหาให้ครอบคลุมและเกิดความสมบูรณ์ ผู้วิจัยนำเสนอแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดสอบเก็บข้อมูล ๓๐ ชุด กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนแห่งหนึ่ง ในกรุงเทพมหานคร และนำแบบสอบถามมาหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

๓. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยติดต่อและทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากโครงการปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ถึงผู้อำนวยการโรงเรียน โดยนัดหมาย วันเวลา สถานที่ ล่วงหน้าในการเก็บรวบรวมข้อมูล เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา ผู้วิจัย นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่ได้มา ซึ่งมีการตอบแบบสอบถามครบทุกหน้า อย่างสมบูรณ์ และผู้วิจัยเตรียมการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

๔. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปสำหรับวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test, F-test, LSD และวิเคราะห์ค่า ความสัมพันธ์โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's correlation coefficient)

^๕ Taro Yamane, *Statistic An Introductory Analysis*, (New York: Harper & row, 1967), p.71.

ผลการวิจัย

๑. ผลการวิจัยความฉลาดทางจริยธรรม การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามโดยใช้หลักการ แนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องตามวัตถุประสงค์ข้อ ๑

๑.๑ ความฉลาดทางจริยธรรม พบว่า นักเรียนมีความฉลาดทางจริยธรรมโดยรวม อยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.80$, S.D. = .47) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนมีความฉลาด ทางจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.85$, S.D. = .53) รองลงมา ด้านความซื่อสัตย์และมีคุณธรรม ($\bar{X} = 3.82$, S.D. = .47) ด้านการให้อภัย ($\bar{X} = 3.77$, S.D. = .63) และด้านความเมตตา กรุณา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.75$, S.D. = .51)

๑.๒ การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง นักเรียนมีการรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวม อยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.75$, S.D. = .51) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักเรียนมีการรู้สึกเห็นคุณค่า ในตนเองด้านการมีความสำคัญสูงสุด ($\bar{X} = 3.85$, S.D. = .59) รองลงมา คือ ด้านการมีอำนาจ ($\bar{X} = 3.76$, S.D. = .59) ด้านการมีคุณความดี ($\bar{X} = 3.71$, S.D. = .63) และด้านการมีความสามารถค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.62$, S.D. = .57)

๑.๓ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X} = 2.20$, S.D. = .57)

๒. เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ตามปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน พบว่า

๒.๑ นักเรียนที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน

๒.๒ นักเรียนที่มีระดับชั้นแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน

๒.๓ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

๒.๔ นักเรียนที่มีรายได้ครอบครัวแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน

๒.๕ นักเรียนที่มีลักษณะการอยู่อาศัยแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน

๒.๖ นักเรียนที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน

๒.๗ นักเรียนที่มีการมีส่วนร่วมกิจกรรมทางโรงเรียนแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน

๓. ผลความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางจริยธรรม การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า

๓.๑ ความฉลาดทางจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์และมีคุณธรรม มีความสัมพันธ์ทางลบกับ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ หมายความว่านักเรียนที่มีความฉลาดทางจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์และมีคุณธรรมสูงจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ

๓.๒ ความฉลาดทางจริยธรรมด้านความความรับผิดชอบ มีความสัมพันธ์ทางลบ กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ หมายความว่านักเรียนที่มีความฉลาดทางจริยธรรมด้านความรับผิดชอบสูงจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ

๓.๓ ความฉลาดทางจริยธรรมด้านความเมตตากรุณา มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ หมายความว่านักเรียนที่มีความฉลาดทางจริยธรรมด้านความเมตตากรุณาสูงจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ

๓.๔ ความฉลาดทางจริยธรรมด้านการให้อภัย มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ หมายความว่านักเรียนที่มีความฉลาดทางจริยธรรมด้านการให้อภัยสูงจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ

๓.๕ การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญมีความสัมพันธ์ทางลบ กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ หมายความว่านักเรียนที่มีการรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญสูงจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ

๓.๖ การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ หมายความว่านักเรียนที่มีการรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจสูงจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ

๓.๗ การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถมีความสัมพันธ์ทางลบ กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ หมายความว่านักเรียนที่มีการรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถสูงจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ

๓.๘ การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีมีความสัมพันธ์ทางลบ กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ หมายความว่านักเรียนที่มีการรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีสูงจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้เรื่อง ความฉลาดทางจริยธรรม การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

๑. ความฉลาดทางจริยธรรม

๑.๑ ความฉลาดทางจริยธรรมของนักเรียนด้านความซื่อสัตย์และมีคุณธรรม พบว่า นักเรียนมีความฉลาดทางจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์และมีคุณธรรมอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = ๓.๘๒$) อาจเป็นเพราะว่านักเรียนมีความประพฤติต่อตนเองและผู้อื่นอย่างตรงไปตรงมา ไม่มีอคติ กล้ายอมรับความผิดเลือกปฏิบัติ ในสิ่งที่ดี และถูกต้อง กล้าที่จะเผชิญความยากลำบากเพื่อความถูกต้องและ สิ่งดีงาม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศิริลักษณ์ โดดหนู^๖ ผลวิจัยพบว่า ความฉลาดทางจริยธรรม อยู่ในระดับค่อนข้างสูง

๑.๒ ความฉลาดทางจริยธรรมของนักเรียนด้านความรับผิดชอบ พบว่า นักเรียนมีความฉลาดทางจริยธรรมด้านความรับผิดชอบอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = ๓.๘๕$) อาจเป็นเพราะว่านักเรียนอยู่ในช่วงวัยรุ่นที่กำลังพัฒนาวุฒิภาวะ ทำให้มีความคิดเชิงเหตุผลมากขึ้น มีความตระหนักต่อ การกระทำและผลกระทบที่จะเกิดขึ้น สามารถยอมรับปัญหาและความผิดพลาดที่เกิดจากตนเองทั้งที่ตั้งใจและไม่ได้ตั้งใจ และพร้อมที่จะแก้ไขปัญหาด่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ Lennick and Kiel^๗ ความเต็มใจยอมรับของบุคคลว่ามีหน้าที่รับผิดชอบต่อผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตนเอง ทุกสิ่งที่ได้กระทำลงไปนั้นจะเป็นไปตามกฎของเหตุและผล

๑.๓ ความฉลาดทางจริยธรรมของนักเรียนด้านความเมตตากรุณา พบว่า นักเรียนมีความฉลาดทางจริยธรรมด้านความเมตตากรุณาอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = ๓.๗๕$) อาจเป็นเพราะช่วงวัย ของนักเรียนที่ให้ความสำคัญกับเพื่อน จึงทำให้มีความปรารถนาดีต่อเพื่อนมนุษย์ สนับสนุนส่งเสริม ให้ผู้อื่นได้รับในสิ่งที่ดี รู้สึกเห็นอกเห็นใจผู้อื่น เอาใจเขามาใส่ใจเรา รู้จักมองเหตุการณ์ต่าง ๆ ในฐานะผู้ที่ได้รับผลกระทบ และคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่น สอดคล้องกับกัลยา ทักษิณาเจนกิจ และพนมพร มีระเกตุ^๘ ผลวิจัยพบว่า ความฉลาดทางจริยธรรมอยู่ในระดับมาก

๑.๔ ความฉลาดทางจริยธรรมของนักเรียนด้านการให้อภัย พบว่า นักเรียนมีความฉลาดทางจริยธรรมด้านการให้อภัยอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = ๓.๗๗$) อาจเป็นเพราะว่านักเรียนมีการเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับคนในสังคม หรือเพื่อนในชั้นเรียนอย่างถูกต้อง รู้จักการประนีประนอม ถ้อยทีถ้อยอาศัย ให้โอกาส

^๖ ศิริลักษณ์ โดดหนู, “ความฉลาดทางจริยธรรม แรงจูงใจภายใน มิตรภาพ และการเรียนรู้แบบกำกับตนเอง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร”, *วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต*, (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๕๘), หน้า ๒๐๘.

^๗ Lennick, D. and F. Keil, *Moral Intelligence: Enhancing Business Performance and Leadership Success*, (New Jersey: Pearson Education, Inc, 2005), p. 77-113.

^๘ กัลยา ทักษิณาเจนกิจ และพนมพร มีระเกตุ, “ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ ความฉลาดทางจริยธรรม กับกลยุทธ์ในการศึกษาและการเรียนรู้ ของนักศึกษาสาธารณสุข ชั้นปีที่ ๑ วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร ขอนแก่น”, *สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต*, (วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธรขอนแก่น, ๒๕๕๖), หน้า ๗๐-๗๑.

ต่อบุคคลรอบข้างเพื่อที่จะแก้ไข ปรับปรุงตัว รู้จักยอมรับในความผิดพลาดของผู้อื่นและ ไม่ถือโทษโกรธเคือง ซึ่งสอดคล้องกับ Lawrence Kohlberg^๙ สัญญาสังคม เน้นถึงความสำคัญของมาตรฐานจริยธรรมที่ทุกคนส่วนใหญ่ยอมรับว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องสมควรปฏิบัติ แต่เปิดให้แก้ไข โดยคำนึงถึงประโยชน์ และสถานการณ์แวดล้อมขณะนั้น

๑.๕ จากการศึกษาพบว่า ความฉลาดทางจริยธรรมมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน นักเรียนที่มีความฉลาดทางจริยธรรมสูงจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ อาจเป็นเพราะนักเรียนได้รับการสอน คำแนะนำจากครูอาจารย์ เนื่องจากนักเรียนใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในโรงเรียน มีกฎระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ ให้นักเรียนปฏิบัติตามอย่างเหมาะสม อีกทั้งครูอาจารย์ ยังเป็นผู้แนะแนวทางเอาใจใส่ต่อนักเรียน การกระทำต่าง ๆ ของนักเรียนอยู่ในสายตา เมื่อเห็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม จะทำการตักเตือน และถ่ายทอดสิ่งที่ถูกต้องให้กับนักเรียน สอดคล้องกับ เพ็ญศรี ใจกล้า^{๑๐} ผลการวิจัยพบว่า สภาพแวดล้อมทางโรงเรียนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความฉลาดทางจริยธรรมและนักเรียนมีการปฏิบัติตามสอดคล้องกับหลักความเชื่อ ค่านิยม เต็มใจรับผิดชอบผลจากการกระทำของตนเอง มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และสามารถให้อภัยไม่ถือโทษโกรธเคือง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดความฉลาดทางจริยธรรมของ Lennick & Kiel^{๑๑} การปล่อยวาง ไม่ถือสาความผิดพลาดที่เกิดขึ้นทั้งของตนเองและของผู้อื่น

๒. การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

๒.๑ การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนด้านการมีความสำคัญ พบว่า นักเรียนมี การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย ๓.๘๕) อาจเป็นเพราะว่านักเรียนได้รับการตอบสนองต่อการกระทำอย่างถูกต้อง เกิดการยอมรับต่อตนเองและผู้อื่น เป็นที่ไว้วางใจ ได้รับการช่วยเหลือและสนับสนุนจากคนรอบข้าง ได้รับความสนใจจากผู้ปกครอง คุณครู และเพื่อน ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ ภัทรกร อยู่สุข^{๑๒} ผลการวิจัยพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับสูง

๒.๒ การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนด้านการมีอำนาจ พบว่า นักเรียนมีการรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย ๓.๗๖) อาจเป็นเพราะว่าได้รับ การยอมรับนับถือ

^๙ Kohlberg L., *The Philosophy of Moral Development : Moralstages and the Idea of justice*. s.l.: s.n, (Harper and Row Limited, 1981), p. 441.

^{๑๐} เพ็ญศรี ใจกล้า, “โมเดลความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความฉลาดทางจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น มหาสารคาม”, *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, ปีที่ ๖ ฉบับที่ ๒ (พฤษภาคม – สิงหาคม, ๒๕๕๕), หน้า ๑๑๕.

^{๑๑} Lennick, D. and F. Keil, *Moral Intelligence: Enhancing Business Performance and Leadership Success*, (New Jersey: Pearson Education, Inc, 2005), pp. 77-113.

^{๑๒} ภัทรกร อยู่สุข, “ความก้าวหน้า การเห็นคุณค่าในตนเอง การสนับสนุนทางสังคมและสุขภาพจิต ของนักเรียนช่วงชั้นที่ ๔ โรงเรียนปทุมวิไล ปทุมธานี”, *วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต*, (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๕๔), หน้า ๑๒๔.

จากตนเองและกลุ่มเพื่อนถึงการมีตัวตน และมีความสำคัญต่อบุคคลรอบข้าง เป็นบุคคลที่ได้รับการคำนึงถึงเสมอ สามารถชักจูงเพื่อนให้ทำตามสิ่งที่ตนเองต้องการได้ สอดคล้องกับ ญัฐนิชา พรหมสินธุ์^{๑๓} ผลการวิจัยพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับสูง

๒.๓ การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนด้านการมีความสามารถ พบว่า นักเรียน มีการรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย ๓.๖๒) อาจเป็นเพราะนักเรียนอยู่ในช่วงวัยรุ่นที่ต้องการพิสูจน์ตนเองต่อสังคม ต้องการมีจุดยืน จึงศึกษาในเรื่อง ที่ตนเองสนใจพัฒนาทักษะต่าง ๆ ให้กับตนเอง จนเป็นที่ยอมรับต่อคนรอบข้าง สอดคล้องกับ ญัฐดาว คชพลายุกต์^{๑๔} ผลการวิจัยพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับสูง

๒.๔ การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนด้านการมีคุณความดี พบว่า นักเรียนมี การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย ๓.๗๑) อาจเป็นเพราะว่านักเรียนมีวุฒิภาวะมากขึ้น มีความรอบคอบในการคิดก่อนที่จะตัดสินใจลงมือทำ หลีกเลี่ยงสิ่งที่ จะก่อให้เกิดปัญหาทำในสิ่งที่ถูกต้อง มีความซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น รู้จักผิดชอบชั่วดี ทำสิ่งต่าง ๆ โดยคำนึงถึงผู้อื่น ปฏิบัติตามหลักธรรมคำสอนของศาสนา และกฎเกณฑ์ของสังคม สอดคล้องกับ Coopersmith 1981^{๑๕} การยึดมั่นในเรื่องของหลักศาสนา ศีลธรรม จริยธรรม ซึ่งเชื่อมโยงกับการปฏิบัติตนที่เหมาะสมทำตามหน้าที่ หรือการไม่ทำในสิ่งที่ไม่ควรทำ

๒.๕ จากการศึกษาพบว่า การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน นักเรียนที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ อาจเป็นเพราะนักเรียนเห็นถึงความสำคัญในตนเอง มีความสามารถ มีทักษะต่าง ๆ และได้รับ การยอมรับจากเพื่อน ครูอาจารย์ ผู้ปกครอง ก่อเกิดมุมมองที่ดีและรู้สึกมีคุณค่าต่อตนเอง ทำให้นักเรียนมีความคิดก่อนที่จะลงมือทำสิ่งต่าง ๆ อย่างมีเหตุและผล สอดคล้องกับ ญัฐภาพ ระวะใจ^{๑๖} ผลการวิจัยพบว่า การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน และสอดคล้องกับ สุพัตรา

^{๑๓} ญัฐนิชา พรหมสินธุ์, “ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าตนเองกับพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนของรัฐ อำเภอเมือง ชลบุรี”, *สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต*, (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๗), หน้า ๕๕.

^{๑๔} ญัฐดาว คชพลายุกต์, “การทำหน้าที่ของครอบครัว บุคลิกภาพ การเห็นคุณค่าในตนเอง และพฤติกรรม การช่วยเหลือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอบางสะพาน ประจวบคีรีขันธ์”, *วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต*, (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๕๕), หน้า ๑๑๘.

^{๑๕} Coopersmith S, *The Antecedents of Self-esteem*, 2nd ed, (Palo Alto, CA: Consulting Psychologists Press, 1981), p. 36-37.

^{๑๖} ญัฐภาพ ระวะใจ, “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักเรียนในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร”, *วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต*, (มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-วิโรฒ, ๒๕๕๔), หน้า ๑๐๔.

พรหมเรนทร์^{๑๗} การรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และนักเรียนรู้สึกว่าการตนเองมีตัวตนในกลุ่มเพื่อน คุณครู และครอบครัว มีความสามารถในทางที่ตนเองถนัด หรือให้ความสนใจ และมีการปฏิบัติตามหลักคุณธรรม ศีลธรรม หรือคำสอนของศาสนาที่ตนเองนับถือ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของ Coopersmith^{๑๘} ความสัมพันธ์กับบิดามารดา และครอบครัว โรงเรียนหรือสถานศึกษา และสถานภาพทางสังคม เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

๑. ควรทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นสหศึกษา และศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลอื่น ๆ เปรียบเทียบกัน เช่น เพศ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง สภาพแวดล้อมทางบ้าน การใช้สื่อออนไลน์ เป็นต้น
๒. ควรศึกษาตัวแปรอื่นที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เช่น บุคลิกภาพ การปรับตัว ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัว การทำหน้าที่ของครอบครัว เป็นต้น
๓. ควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์ เพื่อให้ข้อมูลเชิงลึก และครอบคลุม ทุกมิติ

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. **มาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, ๒๕๖๑.
- กัลยา ทักษิณาเจนกิจ และพนมพร มีระเกตุ. “ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ ความฉลาดทางจริยธรรม กับกลยุทธ์ในการศึกษาและการเรียนรู้ ของนักศึกษาสาธารณสุข ชั้นปีที่ ๑ วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร ขอนแก่น”. **สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต. วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร**, ๒๕๕๖.
- กองโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ กรมควบคุมโรค. **ข้อมูลการรับยาต้านไวรัส พ.ศ. ๒๕๖๓**. ระบบบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข, ๒๕๖๓.
- ณฐาภ ระวะใจ. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักเรียนในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร”. **วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**, ๒๕๕๔.

^{๑๗} สุพัตรา พรหมเรนทร์, “พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร”, **การศึกษามหาบัณฑิต**, (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๕๖), หน้า ๗๕.

^{๑๘} Coopersmith S, **The Antecedents of Self-esteem**, 2nd ed, (Palo Alto, CA: Consulting Psychologists Press, 1981), pp 36-37.

ณัฐนิชา พรหมสินธุ์. “ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าตนเองกับพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อ เอชไอวีของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนของรัฐ อำเภอมะนัง ชลบุรี”.

สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๗.

ณัฐดาว คชพลายุกต์. “การทำหน้าที่ของครอบครัว บุคลิกภาพ การเห็นคุณค่าในตนเอง และพฤติกรรม การช่วยเหลือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในอำเภอบางสะพาน ประจวบคีรีขันธ์”.

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๕๕.

เพ็ญศรี ใจกล้า. “โมเดลความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความฉลาดทางจริยธรรมของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนต้น มหาสารคาม”, วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. ปีที่ ๖ ฉบับ ที่ ๒ (พฤษภาคม – สิงหาคม ๒๕๕๕) : ๑๑๕.

ภัทรภร อยู่สุข. “ความว่าเหว การเห็นคุณค่าในตนเอง การสนับสนุนทางสังคมและสุขภาพจิตของ นักเรียนช่วงชั้นที่ ๔ โรงเรียนปทุมวิไล ปทุมธานี”. วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์, ๒๕๕๔.

ศิริลักษณ์ โดดหนู. “ความฉลาดทางจริยธรรม แรงจูงใจภายใน มิตรภาพ และการเรียนรู้แบบกำกับตนเอง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การอุดมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร”. วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์, ๒๕๕๘.

สุพัตรา พรหมเรนทร์. “พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร”. การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๕๒.

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ. รายงานประจำปี ๒๕๖๓. กองทุนสนับสนุนการ สร้างเสริมสุขภาพ, ๒๕๖๓.

Coopersmith S, *The Antecedents of Self-esteem*. 2nd ed. Palo Alto, CA: Consulting Psychologists Press, 1981.

Hamachek, D.E. *Encounter with the self*. 2nd ed. Boston: Holt Rinehart and Winston, 1978.

Kohlberg L., *The Philosophy of Moral Development : Moralstages and the Idea of justice*. s.l.: s.n, Harper and Row Limited, 1981.

Lennick, D. and F. Keil, *Moral Intelligence: Enhancing Business Performance and Leadership Success*. New Jersey: Pearson Education, Inc, 2005.

Taro Yamane. *Statistic An Introductory Analysis*. New York: Harper & row, 1967.